

Ved Siden af foranstaaende Regler om Udstrækning af den normale daglige Arbejdstid gælder Regler om Overarbejde. Hvilken Betaling der skal gives for dette, overlader Loven iøvrigt til Overenskomst mellem Parterne.

I følgende Tilfælde kan udføres Overarbejde uden Tilladelse fra Regeringen:

1. Indtil 30 Dage om Aaret efter Arbejdsgiverens frie Valg (og efter at have hørt Bedriftsraadet) indtil 2 Timer udover de 8 Timer (disse taget som Gennemsnit for 2 Uger).
2. Efter at have hørt Bedriftsraadet kan der ved følgende Arbejder arbejdes 2 Timer udover Bedriftens almindelige Arbejdstid (for Kvinder og unge Mennesker 1 Time):
 - a) Vagttjeneste, Rengøring, Vedligeholdelse,
 - b) Arbejder, der er nødvendige for Genoptagelse eller Vedligeholdelse af Virksomheden,
 - c) Ladning og Losning af Skibe samt af Jernbanevogne i visse paatrængende Tilfælde,
 - d) Tilsyn med de under a—c nævnte Arbejder.
3. Midlertidige Arbejder i Nødtilfælde for at undgaa, at Raastoffer fordærvs, eller Produktionen skal mislykkes.
4. Sammenhængende Arbejdsperioder op til 16 Timer een Gang i Løbet af 3 Uger ved Skiftvekslen i kontinuerlige Virksomheder.

Med Regeringens Samtykke kan der desuden arbejdes over i følgende Tilfælde:

I Henhold til den nu atter gældende Bekendtgørelse af 1918 kan Regeringen gøre videregaaende Undtagelser, naar den offentlige Interesse absolut kræver det af Hensyn til Gennemførelsen af en ordnet Demobilisering, Forhindring af Arbejdsløshed eller Sikring af Befolkningens Ernæring.

Ligesom med Hensyn til Udstrækningen af den sædvanlige Arbejdsdag over 8 Timer gælder med Hensyn til Overarbejdet, at Arbejdstiden ikke maa overstige 10 Timer. En Overskridelse af denne Grænse er slet ikke tilladt ved sundhedsfarligt Arbejde og ellers kun, hvor Almenvellet absolut kræver det; endvidere gælder de almindelige Begrænsninger efter Fabrikloven. Begrænsningen i Overarbejdet gælder ikke med Hensyn til de ovenfor nævnte Nødtilfælde (Fare for Fordærvelse af Raastoffer m. m.)

De tyske Fagforeninger har i Ugen 12.—17. Maj 1924 foretaget en Undersøgelse om, i hvilken Udstrækning der arbejdes udover 8 Timer om Dagen. Undersøgelsen omfatter nærvædt 2½ Mill. Arbejdere indenfor 7 af de vigtigste Industrier. 5,8 pCt. arbejdede under 48 Timer om Ugen, 39,5 pCt. netop 48 Timer, 8,3 pCt. 48—51 Timer, 33,4 pCt. 51—54 Timer og 13 pCt. over 54 Timer. Medens saaledes ialt 54,7 pCt. arbejdede over 8 Timer, var det tilsvarende Tal i Byggeindustrien 11 pCt., i Bogtrykforlaget 49,4, Kemisk Industri 44,0, Træindustri 21,4, Metalindustri 67,5, Skotøjsindustri 14,5 og i Tekstilindustrien 82,4 pCt. Over 54 Timer arbejdede 13 pCt. af samtlige 2½ Mill. Arbejdere; i Metalindustrien gjaldt dette for 21,1 pCt. af Arbejderne, i de andre store Industrier 0,3 til 7,8 pCt.

Den tyske Regering har den 2. August 1924 som Svar paa en Interpellation i Rigsdagen afgivet følgende Erklæring:

»Rigsregeringen har aldrig principielt taget Afstand fra en Ratifikation af Washington-Overenskomsten om 8 Timers Arbejdsdagen. Den nuværende tyske Lovgivning om Arbejdstiden er altid af Rigsregeringen bleven betragtet og kendetegnet som en Nødløvgivning, som man ikke vilde fastholde længere, end Tysklands ganske overordentligt vanskelige Forhold krævede. Vore Tab, vore Byrder og de Baand, der er paalagt os som Følge af Krigen, er saa meget sværere end i alle andre store Lande, og vor økonomiske Fremtid er saa usikker, at ingen kan vente, at Tyskland skal gaa i Spidsen med Hensyn til Ratificeringen. Det gælder saa meget desto mere, som Overenskomstens Indhold og derfor ogsaa Omfanget af de Baand, den paalægger, hidtil har fundet en saa forskellig Fortolkning i de enkelte Landes Lovgivning og Administration. Tyskland er beredt til i Forbindelse med de iøvrigt i Betragtning kommende Lande at tilvejebringe en Forstaaelse herom og vil da være villig til at ratificere Washington-Overenskomsten. Herved maa Rigsregeringen betragte det som selvfølgelig, at Overenskomstens Artikel 14*) kommer til Anvendelse for at hindre at der tilføjes Livsbetingelserne i Tyskland overordentlig Skade.«

*) »Denne Konvention kan af ethvert Lands Regering tilsidesættes i Tilfælde af Krig eller anden Fare for den nationale Sikkerhed.«